

La Santa Seu

FRANCESC

CONSTITUCIÓ APOSTÒLICA

VULTUM DEI QUAERERE

SOBRE LA VIDA CONTEMPLATIVA

1. La recerca del rostre de Déu travessa la història de la humanitat, cridada des de sempre a un diàleg d'amor amb el Creador.[1] L'home i la dona, en efecte, tenen una dimensió religiosa indeleble que orienta el seu cor cap a la recerca de l'Absolut, cap a Déu, de qui perceben la necessitat, encara que no sempre de manera conscient. Aquesta recerca és comuna a tots els homes de bona voluntat. I molts que es professen no creients confessen aquest anhel profund del cor, que habita i anima cada home i cada dona desitjosos de felicitat i plenitud, apassionats i mai saciats de goig.

A les *Confessions*, Sant Agustí ho ha expressat amb claredat: «Ens vau fer Senyor per a vós i és inquiet el nostre cor fins que reposi en vós».[2] Inquietud del cor que brolla de la intuïció profunda que és Déu qui busca primer l'home, atraient-lo misteriosament cap a ell.

La dinàmica de la recerca manifesta que ningú no es prou bo per a un mateix i imposa encaminar-se, a la llum de la fe, per un èxode del propi jo auto-centrat, atrets pel rostre de Déu sant, i alhora per la «terra sagrada de l'altre»,[3] per a experimentar una comunió més profunda.

Aquesta peregrinació a la recerca del Déu veritable, que és propi de cada cristià i de cada consagrat pel Baptisme, es converteix per l'acció de l'Esperit Sant en *sequela pressius Christi*, camí de configuració a Crist Senyor, que la consagració religiosa expressa amb una singular eficàcia i, en particular, la vida monàstica, considerada des dels orígens com una forma particular d'actualitzar el Baptisme.

2. Les persones consagrades, les quals per la consagració «segueixen el Senyor de manera especial, de manera profètica»,[4] són cridades a descobrir els signes de la presència de Déu en la vida quotidiana, a ser sàpids interlocutors capaços de reconèixer els interrogants que Déu i la humanitat ens plantegen. Per a cada consagrat i consagrada el gran desafiament consisteix en la capacitat de continuar buscant Déu «amb els ulls de la

fe en un món que ignora la seva presència».[5] tornant a proposar a l'home i a la dona d'avui la vida casta, pobra i obedient de Jesús com a signe creïble i fiable, arribant a ser d'aquesta manera, «exegesi viva de la Paraula de Déu».[6]

Des del naixement de la vida d'especial consagració en l'Església, homes i dones, cridats per Déu i enamorats d'ell han viscut la seva existència totalment orientats cap a la recerca del seu rostre, desitjosos de trobar i contemplar Déu en el cor del món. La presència de comunitats situades com un poble posat dalt de la muntanya i una llàntia en el portallànties (cf. Mt 5,14-15), en la seva mateixa senzillesa de vida, representa visiblement la meta cap a la qual camina tota la comunitat eclesial que «s'encamina per les sendes del temps amb la mirada fixa en la futura recapitulació de tot en Crist,[7] preannunciant d'aquesta manera la glòria celestial».[8]

3. Si per a tots els consagrats adquireixen una particular ressonància les paraules de Pere: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt!» (Mt 17,4), les persones contemplatives, que en profunda comunió amb totes les altres vocacions de la vida cristiana «són raigs de l'única llum de Crist que resplendeix en el rostre de l'Església»,[9] «pel seu carisma específic dediquen molt de temps de la jornada a imitar la Mare de Déu, que meditava assíduament les paraules i els fets del seu Fill (cf. Lc 2, 19.51), així com a Maria de Betània que, als peus del Senyor, escoltava la seva paraula (cf. Lc 10,38)».[10] La seva vida «amagada en Déu juntament amb el Crist» (cf. Col 3,3) es converteix així en figura de l'amor incondicional del Senyor, el primer contemplatiu, i manifesta la tensió teocèntrica de tota la seva vida fins a poder dir amb l'Apòstol: «Per a mi, viure és Crist» (Fl 1,21), i expressa el caràcter totalitzador que constitueix el dinamisme profund de la vocació a la vida contemplativa.[11]

Com a homes i dones que habiten la història humana, els contemplatius atrets pel fulgor de Crist, «el més bell dels fills dels homes» (Sal 45,3), se situen en el cor mateix de l'Església i del món [12] i, en la recerca inacabada de Déu, troben el principal signe i criteri de l'autenticitat de la seva vida consagrada. Sant Benet, pare del monaquisme occidental, subratlla que el monjo és aquell que busca Déu per tota la vida, i en l'aspirant a la vida monàstica demana que es comprovi «si revera Deum quaerit», si busca veritablement Déu.[13]

En particular, un nombre in comptable de dones consagrades, al llarg dels segles i fins als nostres dies, han orientat i continuen orientant «tota la seva vida i activitat a la contemplació de Déu»,[14] com a signe i profecia de l'Església verge, esposa i mare; signe viu i memòria de la fidelitat amb què Déu continua sostenint el seu poble a través dels esdeveniments de la història.

4. Element d'unitat amb les altres confessions cristianes,[15] la vida monàstica es configura segons el seu propi estil que és profecia i signe, i que «ha d'atraure eficaçment tots els membres de l'Església a complir sense defalliment els deures de la vida cristiana».[16] Les comunitats d'orants i, en particular, les comunitats contemplatives, «que amb la seva separació del món es troben més íntimament unides a Crist, cor del món»,[17] no proposen una realització més perfecta de l'Evangeli sinó que, fent seves les exigències del Baptisme, constitueixen una instància de discerniment i convocatòria al servei de tota l'Església: signe que indica un camí, una recerca, recordant al poble de Déu el sentit primer i últim d'allò que ell viu.[18]

Afecte, lloança, i acció de gràcies per la vida consagrada i la vida contemplativa monàstica

5. Des dels primers segles l'Església ha manifestat gran afecte i amor sincer pels homes i les dones que, dòcils a la crida del Pare i a la moció de l'Esperit, han escollit seguir Crist «de més a prop»,[19] per a dedicar-se a ell amb cor indivís (cf. 1 Co 7,34). Moguts per l'amor incondicional a Crist i a la humanitat, sobretot als pobres i sofrents, estan cridats a reproduir en diverses formes —verges consagrades, viudes, ermitans, monjos i religiosos— la vida terrenal de Jesús: cast, pobre i obedient.[20]

La vida contemplativa monàstica, en la seva majoria femenina, s'ha radicat en el silenci del claustre generant preciosos fruits de gràcia i misericòrdia. La vida contemplativa femenina ha representat sempre en l'Església i per a l'Església el cor orant, guardià de gratuïtat i de rica fecunditat apostòlica i ha estat testimoni visible d'una misteriosa i multiforme santedat.[21]

De la primitiva experiència individual de les verges consagrades a Crist, fruit espontani de l'exigència de resposta d'amor a l'amor de Crist-espòs, ha estat ràpid el pas a un estat definitiu i a un orde reconegut per l'Església, que va començar a acollir la professió de virginitat públicament emesa. Amb el pas dels segles la majoria de les verges consagrades s'han reunit, donant vida a formes de vida cenobítica, que l'Església en la seva sol·licitud va custodiar amb cura per mitjà d'una oportuna disciplina que preveia la clausura com a guardiana de l'esperit i de la finalitat típicament contemplativa que aquests cenobis es proposaven. Al llarg del temps, doncs, a través de la sinergia entre l'acció de l'Esperit que actua en el cor dels creients i suscita contínuament noves formes de seguiment, la cura maternal i sol·lícita de l'Església, es van anar plasmant les formes de vida contemplativa i integralment contemplativa,[22] com avui les coneixem.

Mentre que a l'occident l'esperit contemplatiu s'ha anat declinant en una multiplicitat de carismes, a l'orient ha mantingut una gran unitat,[23] donant sempre testimoni de la riquesa i bellesa d'una vida totalment dedicada a Déu.

Al llarg dels segles, l'experiència d'aquestes germanes, centrada en el Senyor com a primer i únic amor (cf. Os 2,21-25), ha engendrat abundants fruits de santedat. Quanta eficàcia apostòlica s'irradia dels monestirs per la pregària i l'ofrena! Quant de goig i profecia crida al món el silenci dels claustres!

Pels fruits de santedat i de gràcia que el Senyor ha suscitat sempre a través de la vida monàstica femenina, alcem a l'«altíssim, omnipotent i bon Senyor» l'himne d'agraïment: «Laudato si'».[24]

6. Estimades germanes contemplatives, què seria de l'Església sense vosaltres i sense els qui viuen a les perifèries del que és humà i actuen en l'avantguarda de l'evangelització? L'Església aprecia molt la vostra vida d'entrega total. L'Església compta amb la vostra pregària i amb la vostra ofrena per a portar la bona notícia de l'Evangelí als homes i a les dones del nostre temps. L'Església us necessita.

No és fàcil que aquest món, almenys aquella àmplia part del mateix que obeeix lògiques de poder, d'economia i de consum, entengui la vostra especial vocació i la vostra missió amagada, i no obstant això la necessita immensament. Com el mariner en alta mar necessita el far que indiqui la ruta per arribar al port, així el món us necessita a vosaltres. Sigueu fars, per als propers i sobretot per als llunyans. Sigueu torxes que acompanyen el camí dels homes i de les dones en la nit obscura del temps. Sigueu sentinelles del matí (cf. Is 21,11-12) que anuncien la sortida del sol (cf. Lc 1,78). Amb la vostra vida transfigurada i amb paraules senzilles, rumiades en el silenci, indiqueu-nos Aquell que és camí, veritat i vida (cf. Jn 14,6), l'únic Senyor que ofereix plenitud a la nostra existència i dóna vida en abundància (cf. Jn 10,10). Com Andreu a Simó, crideu-nos: «Hem trobat el Messies» (cf. Jn 1,40); com Maria de Magdala el matí de la resurrecció, anuncieu: «He vist el Senyor» (Jn 20,18).

Mantingueu viva la profecia de la vostra existència entregada. No temeu viure el goig de la vida evangèlica segons els vostre carisma.

Acompanyament i guia de l'Església

7. El Magisteri conciliar i pontifici ha manifestat sempre una particular sol·licitud vers totes les formes de vida consagrada a través d'importants pronunciaments. Entre ells, mereixen especial atenció els grans documents del Concili Vaticà II: la Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium* i el Decret sobre la renovació de la vida religiosa *Perfectae caritatis*.

El primer situa la vida consagrada en l'eclesiologia del poble de Déu, a la que pertany de ple dret, per la comuna crida a la santedat i per les seves arrels en la consagració baptismal.[25] El segon demana als consagrats una renovació d'acord amb les noves condicions dels temps, oferint criteris irrenunciabls de tal renovació: fidelitat a Crist, a l'Evangeli, al propi carisma, a l'Església i a l'home d'avui.[26]

No podem oblidar l'Exhortació apostòlica postsinodal *Vita consecrata*, del meu predecessor sant Joan Pau II. Aquest document, que recull la riquesa del Sínode dels Bisbes sobre la vida consagrada, conté elements que són sempre molt vàlids per a seguir renovant la vida consagrada i revifar el seu significat evangèlic en el nostre temps (cf. sobretot nn. 59 i 68).

Tampoc podem oblidar, com a prova del constant i il·luminador acompanyament del que la vostra vida contemplativa ha estat objecte, els següents documents:

- Les orientacions emanades per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica (CIVCSVA) *Potissimum Institutioni*, del 2 de febrer de 1990, amb amplis espais sencerament dedicats a la vostra forma específicament contemplativa de vida consagrada (cap. IV, 78-85).
- El documento interdicasterial *Sviluppi*, del 6 de gener de 1992, que posa en relleu el problema de l'escassetat de les vocacions a la vida consagrada en general i, en menor mesura, a la vostra vida (n. 81).
- El *Catecisme de l'Església Catòlica*, promulgat amb la Const. ap. *Fidei depositum* l'11 d'octubre de 1992, de gran importància per a donar a conèixer i comprendre a tots els fidels la vostra forma de vida: en particular els nn. 915-933 dedicats a totes les formes de vida consagrada; el n. 1672 sobre la vostra consagració no sacramental i sobre la

benedicció dels Abats i de les Abadeses; el n. 1974 i el 2102 sobre el nexa amb els deu manaments i la professió dels consells evangèlics; el n. 2518 que presenta l'estret vincle entre la puresa de cor proclamada per la sisena Benaurança, garant de la visió de Déu, i l'amor a les veritats de la fe; els nn. 1691 i 2687 que exalten la perseverant intercessió que s'eleva a Déu en els monestirs contemplatius, llocs irremplaçables per a harmonitzar pregària personal i pregària compartida; i el n. 2715 que posa, com a prerrogativa dels contemplatius, la mirada fixa en Jesús i en els misteris de la seva vida i del seu ministeri.

- La Instrucció de la CIVCSVA *Congregavit nos*, del 2 de febrer de 1994, que en els nn. 10 i 34 uneix el silenci i la soledat a les exigències profundes de la comunitat de vida fraterna i subratlla la coherència entre separació del món i clima quotidià de recolliment.
- La Instrucció de la CIVCSVA *Verbi Sponsa, Ecclesia*, del 13 de maig de 1999, que, en els art. 1-8, ofereix una magnífica síntesi històrico-sistemàtica de tot el suprem Magisteri anterior sobre el sentit missioner escatològic de la vida claustral de les monges contemplatives.
- Finalment, la Instrucció de la CIVCSVA *Caminar des de Crist*, del 19 de maig de 2002, que amb gran força convida a contemplar sempre el rostre de Crist; presenta les monges i els monjos en el cim de la lloança i de la pregària silenciosa de l'Església (n. 25) i, al mateix temps, els encomia per haver privilegiat i haver posat sempre en el centre la Litúrgia de les Hores i la celebració eucarística (ibíd.).

8. Cinquanta anys després del Concili Vaticà II, després de les degudes consultes i un atent discerniment, he considerat necessari oferir a l'Església la present Constitució Apostòlica que tingués en compte tant l'intens i fecund camí que la mateixa Església ha recorregut en les últimes dècades a la llum dels ensenyaments del Concili Ecumènic Vaticà II, com també les noves condicions socio-culturals. Aquest temps ha vist un ràpid avanç de la història humana amb la qual és oportú entaular un diàleg que salvaguardi sempre els valors fonamentals sobre els que es funda la vida contemplativa que, a través de les seves instàncies de silenci, d'escolta, de crida a la interioritat, d'estabilitat, pot i ha de constituir un desafiament per a la mentalitat d'avui.

Amb aquest Document desitjo reiterar el meu afecte personal, juntament amb el reconeixement agraït de tota l'Església, per la singular forma de *sequela Christi* que viuen les monges de vida contemplativa, que per a moltes és vida integralment contemplativa, do inestimable i irrenunciable que l'Esperit continua suscitant en l'Església.

En els casos en què fos necessari i oportú, la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica examinarà les qüestions i establirà acords amb la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i la Congregació per a les Esglésies Orientals.

Elements essencials de la vida contemplativa

9. Des dels primers segles fins als nostres dies, la vida contemplativa ha estat sempre viva en l'Església, alternant-se períodes de gran vigor amb altres de decadència; i això gràcies a la presència constant del Senyor juntament amb la capacitat típica de la mateixa Església de renovar-se i adaptar-se als canvis de la societat. Ha mantingut sempre viva la recerca del rostre de Déu i l'amor incondicional a Crist, com el seu element específic i característic.

La vida consagrada és una història d'amor apassionat pel Senyor i per la humanitat: en la vida contemplativa aquesta història es desplega, dia rere dia, a través de l'apassionada recerca del rostre de Déu, en la relació íntima amb ell. A Crist Senyor, que «ens estimà primer» (1 Jn 4,19) i «s'entregà per nosaltres» (Ef 5,2), vosaltres dones contemplatives responeu amb l'ofrena de tota la vostra vida, vivint en ell i per a ell, «per a lloança de la seva glòria» (Ef 1,12). En aquesta dinàmica de contemplació vosaltres sou la veu de l'Església que incansablement lloa, agraeix i suplica per tota la humanitat, i amb la vostra pregària sou col·laboradores del mateix Déu i recolzament dels membres vacil·lants del seu cos inefable.[27]

Des de la pregària personal i comunitària vosaltres descobriu el Senyor com a tresor de la vostra vida (cf. Lc 12,34), el vostre bé, «tot el bé, el summe bé», la vostra «riquesa a satisfacció»[28] i, amb la certesa en la fe que «*solo Dios basta*»,[29] heu escollit la millor part (cf. Lc 10,42).

Heu entregat la vostra vida, la vostra mirada fixa en el Senyor, retirant-vos a la cel·la del vostre cor (cf. Mt 6,5), en la soledat habitada del claustre i en la vida fraterna en comunitat. D'aquesta manera sou imatge de Crist que busca la trobada amb el Pare a la muntanya (cf. Mt 14,23).

10. Al llarg dels segles, l'Església ens ha mostrat sempre Maria com a *summa contemplatrix*.^[30] De l'anunciació a la resurrecció, passant per la peregrinació de la fe culminada als peus de la creu, Maria queda en contemplació del Misteri que l'habita. En Maria albirem el camí místic de la persona consagrada, establerta en l'humil saviesa que anhela el misteri del compliment últim.

A exemple de la Verge Mare, el contemplatiu és la persona centrada en Déu, és aquell pel qui Déu és l'*unum necessarium* (cf. Lc 10,42), davant del qual tot cobra el seu veritable sentit, perquè es mira amb nous ulls. La persona contemplativa comprèn la importància de les coses, però aquestes no roben el seu cor ni bloquegen la seva ment, al contrari són una escala per arribar a Déu: per a ella tot «porta significació»^[31] de l'Altíssim. Qui se submergeix en el misteri de la contemplació veu amb ulls espirituals: això li permet contemplar el món i les persones amb la mirada de Déu, allí on al contrari, els altres «tenen ulls i no hi veuen» (Sal 115,5; 135,16; cf. Jr 5,21), perquè miren amb els ulls de la carn.

11. Contemplar, doncs, és tenir en Crist Jesús, que té el rostre dirigit constantment cap al Pare (cf. Jn 1,18), una mirada transfigurada per l'acció de l'Esperit, mirada en la que floreix l'admiració per Déu i per les seves meravelles; és tenir una ment neta en la que ressonen les vibracions del Verb i la veu de l'Esperit com a murmuri d'un ventijol suau (cf. 1 R 19,12). No és per atzar que la contemplació neix de la fe, la qual és porta i fruit de la contemplació: només per l'«aquí em teniu» confiat (cf. Lc 2,38) és possible entrar en el Misteri.

En aquesta silenciosa i absorta quietud de la ment i del cor poden insinuar-se diverses temptacions, i és així que la vostra contemplació pot convertir-se en terreny de lluita espiritual, que sosteniu amb valor en nom i en benefici de tota l'Església, que fa de vosaltres fidels sentinelles, fortes i tenaces en la lluita. Entre les temptacions més insidioses per a un contemplatiu, recordem la que els pares del desert anomenaven «dimoni meridiana»: la temptació que desemboca en l'apatia, en la rutina, en la

desmotivació, en la desídia paralitzadora. Com he escrit en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, lentament això condueix a la «psicologia de la tomba, que a poc a poc converteix els cristians en mòbies de museu. Desil·lusionats amb la realitat, amb l'Església o amb si mateixos, viuen la constant temptació d'aferrar-se a una tristesa ensucrada, sense esperança, que s'apodera del cor com "el més preuat dels elixirs del dimoni"».[32]

Temes objecte de discerniment i de revisió dispositiva

12. Per ajudar les contemplatives a assolir el propi fi de la seva específica vocació descrit més amunt, convido a reflexionar i discernir sobre els següents dotze temes de la vida consagrada en general i, en particular, de la tradició monàstica: formació, pregària, Paraula de Déu, Eucaristia i Reconciliació, vida fraterna en comunitat, autonomia, federacions, clausura, treball, silenci, mitjans de comunicació i ascesis. Aquests temes es duran a la pràctica ulteriorment, amb modalitats adaptades a les tradicions carismàtiques específiques de les diverses famílies monàstiques, en harmonia amb les disposicions de la Part final d'aquesta Constitució i amb les indicacions particulars que s'han d'aplicar i que la *Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica* donarà com més aviat millor.

Formació

13. La formació de la persona consagrada és un itinerari que ha de dur a la configuració amb el Senyor Jesús i a l'assimilació dels seus sentiments en la seva total oblatió al Pare; es tracta d'un procés que no acaba mai, destinat a assolir en profunditat tota la persona, perquè totes les seves actituds i gestos revelen la total i joiosa pertinença a Crist, i per això demana la contínua conversió a Déu. Aquest procés apunta a formar el cor, la ment i la vida facilitant la integració de les dimensions humana, cultural, espiritual i pastoral.[33]

En particular, la formació de la persona consagrada contemplativa tendeix cap a una condició harmònica de comunió amb Déu i amb les germanes, en un clima de silenci protegit per la clausura quotidiana.

14. Déu Pare és el formador per excel·lència, però en aquesta obra «artesanal» se serveix de mediacions humanes, dels formadors i de les formadores, germans i germanes més grans, la missió principal dels quals és la de mostrar «la bellesa del seguiment del Senyor i el valor del carisma en què aquest es concreta».[34]

La formació, i en especial la permanent, «exigència intrínseca de la consagració religiosa»,[35] té el seu *humus* en la comunitat i en la vida quotidiana. Per aquest motiu, recordin les germanes que el lloc ordinari on s'esdevé el camí formatiu és el monestir i que la vida fraterna en comunitat ha d'afavorir aquest camí en totes les seves manifestacions.

15. Considerant l'actual context sociocultural i religiós, els monestirs prestin molta atenció al discerniment vocacional i espiritual, sense deixar-se portar per la temptació del número i de l'eficiència;[36] assegurin un acompanyament personalitzat de les candidates i promoguin itineraris formatius aptes per a elles, quedant entès que a la formació inicial i a la formació després de la professió temporal «s'ha de reservar un ampli espai de temps»,[37] en la mesura del possible no inferior a nou anys, ni superior als dotze.[38]

Pregària

16. La pregària litúrgica i personal és una exigència fonamental per alimentar la vostra contemplació: si «la pregària és el “moll de l'òs” de la vida consagrada»,^[39] més encara ho és de la vida contemplativa. Avui dia moltes persones no saben resar. I molts són els qui senzillament no senten la necessitat de resar o redueixen la seva relació amb Déu a una súplica en els moments de prova, quan no saben a qui dirigir-se. Altres redueixen la seva pregària a una simple lloança en els moments de felicitat. En recitar i cantar les lloances del Senyor per la Litúrgia de les Hores, vosaltres us convertiu en veu d'aquestes persones i, de la mateixa manera que els profetes, intercediu per la salvació de tots.^[40] La pregària personal us ajudarà a romandre unides al Senyor, com les sarments al cep, i així la vostra vida donarà fruit en abundància (cf. Jn 15,1-15). Recordeu, però, que la vida de pregària i la vida contemplativa no poden viure's com a replegament en vosaltres, sinó que han d'eixamplar el cor per abraçar tota la humanitat, i en especial aquella que pateix.

Per la pregària d'intercessió, teniu un paper fonamental en la vida de l'Església. Reseu i intercediu per molts germans i germanes presos, emigrants, refugiats i perseguits, per tantes famílies ferides, per les persones a l'atur, pels pobres, pels malalts, per les víctimes de dependències, per no citar més que algunes situacions que són cada dia més urgents. Vosaltres sou com els que portaren el paralític davant del Senyor, perquè el guarís (cf. Mc 2,1-12). Per la pregària, dia i nit, vosaltres apropau al Senyor la vida de molts germans i germanes que per diverses situacions no poden trobar-lo per experimentar la seva misericòrdia guaridora, mentre que ell els espera per omplir-los de gràcies. Per la vostra pregària vosaltres guarieu les llagues de tants germans.

La contemplació de Crist troba el seu model insuperable en la Verge Maria. El rostre del Fill li pertany per títol singular. Mare i Mestra de la perfecta conformació amb el Fill, amb la seva presència exemplar i maternal, és de gran suport en la quotidiana fidelitat a la pregària (cf. Ac 1,14) peculiarment filial.^[41]

17. El llibre de l'Èxode ens mostra que amb la seva pregària Moisès decideix la sort del seu poble, garantint la victòria sobre l'enemic quan aconsegueix alçar els braços per invocar l'ajuda del Senyor (cf. 17,11). Aquest text em sembla una imatge molt expressiva de la força i de l'eficàcia de la vostra pregària en favor de tota la humanitat i de l'Església, i en particular dels seus membres més dèbils i necessitats. Avui, com llavors, podem pensar que el futur de la humanitat es decideix en el cor orant i en els braços alçats de les contemplatives. Per això us exhorto a ser fidels, segons les vostres Constitucions, a la pregària litúrgica i a la pregària personal, que és preparació i prolongació de l'anterior. Us exhorto a no «anteposar res a l'*opus Dei*»,^[42] perquè no obstaculitzi res, res no us separi, res no s'interposi en el vostre ministeri orant.^[43] I així, per mitjà de la contemplació, us transformareu en imatge de Crist ^[44] i les vostres comunitats arribaran a ser veritables escoles de pregària.

18. Tot això demana una espiritualitat que es basa en la Paraula de Déu, en la força de la vida sacramental, en l'ensenyament del magisteri de l'Església i en els escrits dels vostres fundadors i fundadores; una espiritualitat que us faci arribar a ser filles del cel i filles de la terra, deixebles i missioneres, segons el vostre estil de vida. Demana, a més a més, una formació gradual a la vida de pregària personal i litúrgica, i a la contemplació, sense oblidar que aquesta s'alimenta principalment de la «bellesa escandalosa» de la Creu.

Centralitat de la Paraula de Déu

19. Un dels elements més significatius de la vida monàstica en general és la centralitat de la Paraula de Déu en la vida personal i comunitària. Ho subratllava sant Benet, quan demana als seus monjos que escoltin amb ganes les santes lectures: «*lectiones sanctas libenter audire*».[45] Durant segles el monaquisme ha estat custodi de la *lectio divina*. I avui es recomana a tot el poble de Déu i es demana a tots els religiosos,[46] i a vosaltres que la convertiu en aliment de la vostra contemplació i de la vostra vida de cada dia, per a poder compartir aquesta experiència de la Paraula de Déu que transforma, amb preveres, diaques, els altres consagrats i els laics. Considereu aquest compartir com una veritable missió eclesial.

Sens dubte la pregària i la contemplació són els llocs més aptes per acollir la Paraula de Déu, però alhora, tant la pregària com la contemplació brollen de l'escolta de la Paraula. Tota l'Església i, en particular, les comunitats dedicades totalment a la contemplació, necessiten tornar a descobrir la centralitat de la Paraula de Déu que, com bé ha recordat el meu predecessor sant Joan Pau II, és la «font primera de tota espiritualitat».[47] Cal que la Paraula alimenti la vida, la pregària, la contemplació, el camí quotidià i es converteixi en principi de comunió per a les vostres comunitats i fraternitats. Aquestes comunitats estan cridades a acollir-la, meditar-la, viure-la juntes, comunicant i compartint els fruit que neixen d'aquesta experiència. Així podreu créixer en una autèntica espiritualitat de comunió.[48] Referent a això us exhorto a «evitar el risc d'un acostament individualista, tenint present que la Paraula de Déu se'ns dona precisament per a construir comunió, per a unir-nos a la Veritat en el nostre camí cap a Déu. [...] Per tant, hem d'apropar-nos al text sagrat en la comunió eclesial».[49]

20. La *lectio divina* o lectura orant de la Paraula és l'art que ajuda a donar el pas del text bíblic a la vida, és l'hermenèutica existencial de la Sagrada Escripura, gràcies a la qual podem omplir la distància entre espiritualitat i quotidianitat, entre fe i vida. El procés que la *lectio divina* du a terme té com a finalitat portar-nos de l'escolta al coneixement i del coneixement a l'amor.

Gràcies al moviment bíblic, que ha cobrat nova força sobretot després de la promulgació de la Constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II, a tots se'ns proposa avui un constant acostament a la Sagrada Escripura per la lectura orant i assídua del text bíblic, de manera que el diàleg amb Déu es faci realitat quotidiana del poble de Déu. La *lectio divina* ha d'ajudar-nos a conrear un cor dòcil, savi i intel·ligent (cf. 1 R 3,9.12), per a discernir allò que ve de Déu i allò que, per contra, pot portar lluny d'ell; a adquirir aquella espècie d'instint sobrenatural, que va permetre als vostres fundadors i fundadores, no emmotllar-se a la mentalitat del món, sinó renovar la seva ment, «per a poder discernir la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte» (Rm 12,2).[50]

21. Que la vostra jornada, personal i comunitària, estigui ritmada per la Paraula de Déu. Les vostres comunitats i fraternitats arribaran així a ser escoles on s'escolta, es viu i s'anuncia la Paraula als qui es vagin trobant amb vosaltres.

No oblideu, finalment, que «la *lectio divina* no acaba el seu procés fins que no s'arriba a l'acció (*actio*) que mou la vida del creient a convertir-se en do per als altres per la caritat».[51] D'aquesta manera produirà abundants fruits en el camí de configuració amb Crist, meta de tota la nostra vida.

Sagraments de l'Eucaristia i de la Reconciliació

22. L'Eucaristia és per excel·lència el sagrament de la trobada amb la persona de Jesús: ella «conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir Crist en persona».[52] Cor de la vida de tot batejat i de la vida consagrada, l'Eucaristia ho és en particular de la vida contemplativa. En efecte, l'ofrena de la vostra existència us inclou de manera particular en el misteri pasqual de mort i resurrecció que es realitza en l'Eucaristia. Partir junts el pa repeteix i actualitza el do de si que Jesús va fer: «Es va partir i es parteix per nosaltres» i ens demana alhora «donar-nos, partir-nos pels altres».[53] Perquè aquest ric misteri es realitzi i es manifesti vitalment, cal preparar amb cura, decòrum i sobrietat la celebració de l'Eucaristia, i participar en ella plenament, amb fe i consciència d'allò que s'està celebrant.

En l'Eucaristia, la mirada del cor reconeix Jesús.[54] Sant Joan Pau II ens recorda: «Contemplar Crist implica saber reconèixer-lo on sigui que ell es manifesti, en les seves multiformes presències, però sobretot en el sagrament viu del seu cos i de la seva sang. L'Església viu del Crist eucarístic, d'ell s'alimenta i per ell és il·luminada. L'Eucaristia és misteri de fe i, al mateix temps, "misteri de llum". Cada vegada que l'Església la celebra, els fidels poden reviuire d'alguna manera l'experiència dels dos deixebles d'Emmaús: «Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer» (Lc 24,31)».[55] L'Eucaristia, per tant, us introdueix en el misteri de l'amor, que és amor sponsal: «Crist és l'Espòs de l'Església, com a Redemptor del món. L'Eucaristia és el sagrament de la nostra redempció. És el sagrament de l'Espòs, de l'Esposa».[56]

És lloable, per tant, la tradició de prolongar la celebració amb l'adoració eucarística, moment privilegiat per assimilar el pa de la Paraula partit durant la celebració i continuar l'acció de gràcies.

23. De l'Eucaristia brolla el compromís de conversió contínua, que troba la seva expressió sacramental en la Reconciliació. Que la freqüent celebració personal o comunitària del sagrament de la Reconciliació o de la Penitència sigui per a vosaltres una ocasió privilegiada per a contemplar el rostre misericordiós del Pare, Jesucrist,[57] per a renovar el vostre cor i purificar la vostra relació amb Déu en la contemplació.

De l'experiència joiosa del perdó rebut per Déu en aquest sagrament brolla la gràcia de ser profetes i ministres de misericòrdia i instruments de reconciliació, que tant necessita avui el nostre món.

Vida fraterna en comunitat

24. La vida fraterna en comunitat és un element essencial de la vida religiosa en general i, en particular de la vida monàstica, tot i sempre en la pluralitat dels carismes.

La relació de comunió és manifestació d'aquell amor que brolla del cor del Pare, ens inunda per l'Esperit que Déu mateix ens dona. Només si es fa visible aquesta realitat, l'Església, família de Déu, és signe d'una profunda unió amb ell i es proposa com l'estatge

on aquesta experiència és possible i vivificant per a tots. Crist, Senyor, cridant alguns a compartir la seva vida, forma una comunitat que fa visible «la capacitat de seguir un projecte de vida i activitat fundat en la invitació a seguir-lo amb major llibertat i més de prop».[58] La vida consagrada en virtut de la qual els consagrats i les consagrades busquen formar «un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32), seguint l'exemple de les primeres comunitats cristianes, es «mostra com eloqüent confessió trinitària».[59]

25. La comunió fraterna és reflex de la manera de ser de Déu i de la seva entrega, és testimoni que «Déu és amor» (1 Jn 4,8.16). La vida consagrada confessa creure i viure de l'amor del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i per això la comunitat fraterna arriba a ser reflex de la gràcia del Déu Trinitat d'Amor.

Diferenciant-se dels ermitans, que viuen «en el silenci de la soledat»[60] i gaudeixen també ells d'una alta estima per part de l'Església, la vida monàstica comporta la vida comunitària en un procés continu de creixement, que porti a viure una autèntica comunió fraterna, una *koinonia*. Això demana que tots els membres se sentin constructors de la comunitat i no només consumidors dels beneficis que d'ella poden rebre. Una comunitat existeix perquè neix i s'edifica amb l'aportació de tots, cadascú segons els seus dons, conreant una forta espiritualitat de comunió, que porti a sentir i a viure la mútua pertinença.[61] Només d'aquesta manera la vida comunitària arribarà a ser ajuda recíproca en la realització de la vocació pròpia de cadascú.[62]

26. Vosaltres, que heu abraçat la vida monàstica, recordeu sempre que els homes i les dones del nostre temps esperen de vosaltres un testimoni de veritable comunió fraterna que, en la societat marcada per divisions i desigualtats, manifesta amb força que és possible i bell viure junts (cf. Sal 133,1), malgrat les diferències generacionals, de formació i, a vegades, culturals. Que les vostres comunitats siguin signes creïbles que aquestes diferències enriqueixen la vida fraterna, lluny de ser un impediment per a viure-la. Recordeu que unitat i comunió no signifiquen uniformitat, i que s'alimenten del diàleg, del compartir, de l'ajuda recíproca i profunda humanitat, especialment vers els membres més fràgils i necessitats.

27. Recordeu, en fi, que la vida fraterna en comunitat és també la primera forma d'evangelització: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Per això us exhorto a no descuidar els mitjans per a enfortir-la, així com la proposa i actualitza l'Església,[63] vetllant constantment sobre aquest aspecte de la vida monàstica, delicat i de no secundària importància. Juntament amb compartir la Paraula i l'experiència de Déu, i el discerniment comunitari, «es poden recordar també la correcció fraterna, la revisió de vida i altres formes típiques de la tradició. Són maneres concretes de posar al servei dels altres i de fer que reverteixin sobre la comunitat els dons que l'Esperit atorga abundantment per a la seva edificació i missió en el món».[64]

Com he dit recentment en la meva trobada amb els consagrats presents a Roma per a la conclusió de l'Any de la Vida Consagrada,[65] cuideu amb sol·licitud l'apropament amb les germanes que el Senyor us ha regalat com a do preciós. D'altra banda, com recordava sant Benet, en la vida comunitària és fonamental «venerar la gent gran i estimar els joves».[66] En aquesta tensió que cal harmonitzar entre memòria i futur promès hi ha radicada també la fecunditat de la vida fraterna en comunitat.

28. L'autonomia afavoreix l'estabilitat de vida i la unitat interna de cada comunitat, garantint les millors condicions per a la contemplació. Aquesta autonomia, no obstant, no ha de significar independència o aïllament, en particular dels altres monestirs de la mateixa Orde o de la família carismàtica.

29. Conscients que «ningú no construeix el futur aïllant-se, ni només amb les seves pròpies forces, sinó reconeixent-se en la veritat d'una comunitat que sempre s'obre a la trobada, al diàleg, a l'escolta, a l'ajuda mútua»,^[67] aneu en compte en preservar-vos «de la malaltia de l'autoreferencialitat»^[68] i custodieu el valor de la comunitat entre els diversos monestirs com a camí que obre al futur, actualitzant així els valors permanents i codificats de la vostra autonomia.^[69]

Les Federacions

30. La federació és una estructura important de comunitat entre els monestirs que comparteixen el mateix carisma perquè no es quedin aïllats.

Les federacions tenen com a principal finalitat promoure la vida contemplativa en els monestirs que les componen, segons les exigències del propi carisma, i garantir l'ajuda en la formació permanent i inicial, com també en les necessitats concretes, intercanviant monges i compartint els béns materials; i hauran d'afavorir-se i multiplicar-se en funció d'aquestes finalitats.^[70]

La clausura

31. La separació del món, quelcom necessari pels qui segueixen Crist, té per a vosaltres, germanes contemplatives, una manifestació particular en la clausura, que és el lloc de la intimitat de l'Església esposa: «Signe de la unió exclusiva de l'Església-esposa amb el seu Senyor, profundament estimat».^[71]

La clausura ha estat codificada en quatre diverses formes i modalitats:^[72] a més de la clausura comuna a tots els Instituts religiosos, hi ha unes altres tres característiques de les comunitats de vida contemplativa: papal, constitucional i monàstica. La clausura papal és definida «segons les normes donades per la Seu Apostòlica»^[73] i «exclou col·laboració en els diferents ministeris pastorals».^[74] La clausura constitucional és definida per les normes de les Constitucions; i la clausura monàstica, tot i conservar el caràcter d'«una disciplina més estricta»^[75] respecte a la disciplina comuna, permet associar a la funció primària del culte diví unes formes més àmplies d'acollida i d'hospitalitat, sempre segons les pròpies Constitucions. La clausura comuna és la menys tancada de les quatre.^[76] La pluralitat de maneres d'observar la clausura en una mateixa Orde ha de considerar-se com una riquesa i no com un impediment per a la comunitat, harmonitzant diverses sensibilitats en una unitat superior.^[77] Aquesta comunitat podrà concretar-se en diverses formes de trobada i de col·laboració, sobretot en la formació permanent i inicial.^[78]

El treball

32. També per a vosaltres, el treball és participació en l'obra que Déu creador duu endavant en el món. Aquesta activitat us posa en estreta relació amb els qui treballen amb responsabilitat per a viure del fruit de les seves mans (cf. Gn 3,19), per a contribuir en

l'obra de la creació i servir a la humanitat; en particular us fa solidàries amb els pobres que no poden viure sense treballar i que, sovint, tot i treballar, necessiten de l'ajuda providencial dels germans.

Perquè el treball no apagui l'esperit de contemplació, com ens ensenyen els grans sants contemplatius, i perquè la vostra vida sigui «pobra de fet i d'esperit per a consumir-se en sobrietat treballada», com us imposa la professió, amb vot solemne, del consell evangèlic de pobresa,[79] realitzeu el treball amb devoció i fidelitat, sense deixar-se condicionar per la mentalitat de l'eficiència i de l'activisme de la cultura contemporània. Que ara i sempre sigui per a vosaltres vàlid el lema de la tradició benedictina “*ora et labora*”, que educa a trobar una relació equilibrada entre la tensió vers l'Absolut i el compromís en les responsabilitats quotidianes, entre la quietud de la contemplació i l'esforç en el servei.

El silenci

33. En la vida contemplativa i, en particular, en la que ho és integralment, considero important prestar atenció al silenci habitat per la Presència, com a espai necessari d'escolta i de *ruminatio* de la Paraula i requisit per a una mirada de fe que capti la presència de Déu en la història personal, en la dels germans i germanes que el Senyor us dóna i en els avatars del món contemporani. El silenci és buit de si per a deixar espai a l'acollida; en el soroll interior no és possible rebre res ni a ningú. La vostra vida integralment contemplativa requereix «temps i capacitat de guardar silenci per a poder escoltar»[80] Déu i el clam de la humanitat. Que calli, doncs, la llengua de la carn i que parli la llengua de l'Esperit, moguda per l'amor que cadascuna de vosaltres té per al seu Senyor.[81]

Que en això us sigui d'exemple el silenci de Maria Santíssima, que va poder acollir la Paraula perquè era dona de silenci: no un silenci estèril, buit; al contrari, un silenci ple, ric. I el de la Verge Maria és també un silenci ric de caritat, que es disposa per acollir l'Altre i els altres.

Els mitjans de comunicació

34. En la nostra societat, la cultura digital influeix de manera decisiva en la formació del pensament i en la manera de relacionar-se amb el món i, en particular, amb les persones. Aquest clima cultural no deixa immunes les comunitats contemplatives. És cert que aquests mitjans poden ser instruments útils per a la formació i la comunicació, però us exhorto a un prudent discerniment perquè estiguin al servei de la formació per a la vida contemplativa i de les necessàries comunicacions, i no siguin ocasió per a la distracció i l'evasió de la vida fraterna en comunitat, ni siguin nocius per a la vostra vocació o es converteixin en obstacle per a la vostra vida sencera dedicada a la contemplació.[82]

L'ascesi

35. Juntament amb tots els mitjans que l'Església proposa per al domini de si mateixa la purificació del cor, l'ascesi porta a alliberar-nos de tot allò que és típic de la «mundanitat» per a viure la lògica del do, en particular del do del propi ser, com a exigència de resposta al primer i únic amor de la vostra vida.

D'aquesta manera podreu respondre també a les expectatives dels germans i germanes, així com a les exigències morals i espirituals intrínseques en cadascun dels tres consells evangèlics que professeu amb vot solemne.[83]

Referent a això, la vostra vida senceraament entregada adquireix un fort sentit profètic; sobrietat, despreniment de les coses, entrega de si en l'obediència, transparència en les relacions, tot es fa més radical i exigent per a vosaltres per l'opció de renunciar també «a l'espai, als contactes, a tants béns de la creació [...] com a manera singular d'oferir el “cos”».[84] El fet d'haver escollit una vida d'estabilitat es converteix en signe eloqüent de fidelitat per al nostre món globalitzat i acostumat a desplaçaments cada vegada més ràpids i fàcils, amb el risc de no fer mai arrels.

Així mateix, l'àmbit de les relacions fraterne es fa encara més exigent en la vida claustral,[85] que imposa relacions contínues i properes en la comunitat. Vosaltres podeu ser un exemple i una ajuda al Poble de Déu i a la humanitat d'avui, marcada i a vegades trencada per tantes divisions, perquè romanguí al costat del germà i de la germana, també allí on sigui necessari recompondre les diversitats, gestionar tensions i conflictes, acollir fragilitats. L'ascesi és igualment un mitjà per a prendre contacte amb la pròpia debilitat i encomanar-la a la tendresa de Déu i de la comunitat.

Finalment, el compromís ascètic és necessari per portar endavant amb amor i fidelitat el deure de cada dia, com a ocasió per a compartir la sort de molts germans en el món i ofrena silenciosa i fecunda per a ells.

El testimoni de les monges

36. Estimades germanes, el que he escrit en aquesta Constitució Apostòlica representa per a vosaltres, que heu abraçat la vocació contemplativa, una ajuda vàlida per a renovar la vostra vida i la vostra missió en l'Església i en el món. Que el Senyor realitzi en els vostres cors la seva obra i us transformi completament en ell, que és la finalitat última de la vida contemplativa;[86] i que les vostres comunitats o fraternitats siguin veritables escoles de contemplació i pregària.

El món i l'Església us necessiten com a «fars» que il·luminen el camí dels homes i de les dones del nostre temps. Que sigui aquesta la vostra profecia. La vostra opció no és la fugida del món per por, com pensen alguns. Vosaltres seguïu estant en el món, sense ser del món (cf. Jn 18,19) i, encara que estigüeu separades del món, per mitjà de signes que expressen la vostra pertinença a Crist, no cesseu d'intercedir constantment per la humanitat, presentant al Senyor els seus temors i les seves esperances, els seus goigs i els seus sofriments.[87]

No ens priveu d'aquesta vostra participació en la construcció d'un món més humà i per tant més evangèlic. Unides a Déu, escolteu el clam dels vostres germans i germanes (cf. Ex 3,7; Jr 5,4) que són víctimes de la «cultura del rebuig»,[88] o que necessiten senzillament de la llum de l'Evangelí. Exerciteu-vos en l'art d'escoltar, «que és més que sentir»,[89] i practiqueu l'«espiritualitat de l'hospitalitat», acollint en el vostre cor i portant la vostra pregària allò que concerneix a l'home creat a imatge i semblança de Déu (cf. Gn 1,26). Com he escrit en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, «intercedir no ens aparta de la veritable contemplació, perquè la contemplació que deixa fora als altres és un engany».[90]

D'aquesta manera, el vostre testimoni serà un complement necessari del que els contemplatius en el cor del món donen testimoni de l'Evangelí, romanent totalment immersos en les realitats i en la construcció de la ciutat terrena.

37. Estimades germanes contemplatives, sabeu bé que la vostra forma de vida consagrada, com totes les altres, «és do per a l'Església, neix en l'Església, creix en l'Església, està tota orientada cap a l'Església».[91] Viviu, doncs, en profunda comunió amb l'Església per a ser en ella viva prolongació del misteri de Maria verge, esposa i mare, que acull i guarda la Paraula per a retornar-la al món, contribuint així que Crist neixi i creixi en el cor dels homes assedegats, encara que sovint de manera inconscient, d'Aquell que és «camí, veritat i vida» (Jn 14,6). Com Maria, sigueu també vosaltres «escala» per la qual Déu baixa per a trobar l'home i l'home puja per a trobar Déu i contemplar el seu rostre en el rostre de Crist.

CONCLUSIÓ DISPOSITIVA

A la llum del que s'ha considerat fins aquí, dispo i estableixo el següent:

Art. 1. Conforme al c. 20 del CIC i després d'haver considerat amb molta atenció els 37 articles que precedeixen, per la promulgació i publicació d'aquesta Constitució Apostòlica *Vultum Dei quaerere* queden derogats:

1. Els cànons del CIC que, en part, resultin directament contraris a qualsevol article de la present Constitució;

2. i, més en particular, els articles dispositiu-normatius:

- de la Constitució Apostòlica *Sponsa Christi* de Pius XII de 1950: *Estatuta generalia Monialium*;

- de la Instrucció *Inter praeclara* de la Sagrada Congregació de Religiosos;

- de la Instrucció *Verbi Sponsa*, de la CIVCSVA, 13 de maig de 1999, sobre la vida contemplativa i la clausura de les monges.

Art. 2 §1. Aquesta Constitució es dirigeix a la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica i als monestirs femenins de vida contemplativa o integralment contemplativa, federats o no federats.

§2. Són matèries regulades per aquesta Constitució Apostòlica les enumerades a dalt en el n. 12 i desenvolupades en els números 13-35.

§3. La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica —en cas que sigui necessari d'acord amb la Congregació per a les Esglésies Orientals o la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles— reglamentarà les diferents modalitats d'actuació d'aquestes normes constitutives, segons les diverses tradicions monàstiques i tenint en compte les diferents famílies carismàtiques.

Art. 3 §1. Que cada monestir cuidi amb particular atenció, per mitjà d'oportunes estructures, l'elaboració del projecte de vida comunitària, la formació permanent, que és com l'*humus* de cadascuna de les etapes de la formació, ja a partir de la inicial.

§2. Amb la finalitat d'assegurar una adequada formació permanent, que les federacions promoguin la col·laboració entre els monestirs per mitjà d'intercanvi de material formatiu i l'ús de mitjans de comunicació digital, salvaguardant sempre la necessària discreció.

§3. Que a més de la cura en escollir les germanes cridades com a formadores a acompanyar les candidates pel camí de la maduresa personal, cadascun dels monestirs i les federacions promoguin la formació de les formadores i de les seves col·laboradores.

§4. Les germanes cridades a exercir el delicat servei de la formació poden, *servatis de iure servandis*, participar en cursos específics de formació encara que sigui fora del seu monestir, mantenint un clima adequat i coherent amb les exigències del propi carisma. La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica promulgarà referent a això normes particulars.

§5. Els monestirs prestaran especial atenció al discerniment espiritual i vocacional, asseguraran a les candidates un acompanyament personalitzat i promouran itineraris formatius adequats, considerant sempre que cal reservar un ampli espai de temps a la formació inicial.

§6. Encara que la constitució de comunitats internacionals i multiculturals posi de manifest la universalitat del carisma, cal evitar de manera absoluta el reclutament de candidates d'altres Països amb l'única finalitat de salvaguardar la supervivència del monestir. Que s'elaborin criteris per assegurar que això es compleixi.

§7. Per assegurar una formació de qualitat, segons les circumstàncies, que es promoguin cases de formació inicial comunes entre diversos monestirs.

Art. 4 §1. Considerant que la pregària és el cor de la vida contemplativa, que cada monestir verifiqui el ritme de la pròpia jornada per avaluar si el Senyor n'és el centre.

§2. S'avaluaran les celebracions comunitàries, preguntant-se si són realment una trobada viva amb el Senyor.

Art. 5 §1. Per la importància que la *lectio divina* revesteix, que cada monestir estableixi temps i modalitats oportunes per aquesta exigència de lectura/escolta, *ruminatio*, pregària, contemplació i posada en comú de les Sagrades Escripures.

§2. Considerant que compartir l'experiència transformant de la Paraula amb els preveres, els diaques, els altres consagrats i els laics és expressió de veritable comunió eclesial, cada monestir veurà quines poden ser les modalitats d'aquesta irradiació espiritual *ad extra*.

Art. 6 §1. En l'elaboració del projecte comunitari i fratern, a més de la preparació amb cura de la celebració eucarística, que cada monestir prevegi temps convenientes d'adoració eucarística, oferint també als fidels de l'Església local la possibilitat de participar-hi.

§2. Que es cuidi en particular l'elecció de capellans, confessors i directors espirituals, considerant l'especificitat del carisma propi i les exigències de la vida fraterna en comunitat.

Art. 7 §1. Que les que són cridades a exercir el ministeri de l'autoritat, a més de cuidar de la seva pròpia formació, siguin guiades per un real esperit de fraternitat i de servei, per afavorir un clima joïós de llibertat i de responsabilitat per a promoure el discerniment personal i comunitari i la comunicació en la veritat d'allò que es fa, es pensa i se sent.

§2. Que el projecte comunitari aculli de grat i encoratgi l'intercanvi de dons humans i espirituals de cada germana, per al mutu enriquiment i el progrés de la fraternitat.

Art. 8 §1. A l'autonomia jurídica ha de correspondre una real autonomia de vida, la qual cosa significa:

un número encara que mínim de germanes, sempre que la majoria no sigui d'avançada edat; la necessària vitalitat a l'hora de viure i transmetre el carisma; la capacitat real de formació i de govern; la dignitat i la qualitat de la vida litúrgica, fraterna i espiritual; el significat i la inserció en l'Església local; la possibilitat de subsistència; una convenient estructura de l'edifici monàstic. Aquests criteris han de considerar-se en la seva globalitat i en una visió de conjunt.

§2. Quan no subsisteixin els requisits per a una real autonomia d'un monestir, la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica estudiarà l'oportunitat de constituir una comissió *ad hoc* formada per l'Ordinari, pel President de la federació, per l'Assistent federal i per l'Abadessa o Priora del monestir. En tot cas, que aquesta intervenció tingui com a finalitat actuar un procés d'acompanyament per a revitalitzar el monestir, o per a encaminar-lo cap al tancament.

§3. Aquest procés podria preveure també l'afiliació a un altre monestir o confiar-lo a la Presidenta de la federació, si el monestir és federat, amb el seu Consell. En tot cas, la decisió última correspon a la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

Art. 9 §1. En principi, tots els monestirs han de formar part d'una federació. Si per raons especials un monestir no pogués ser federat, amb el vot del capítol, que es demani permís a la Santa Seu, a la qual correspon realitzar l'oportú discerniment, per a consentir al monestir no pertànyer a una federació.

§2. Les federacions podran configurar-se no tant i no només segons un criteri geogràfic, sinó d'afinitats d'esperit i tradicions. Les modalitats referents a això seran indicades per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

§3. Es garantirà, així mateix, l'ajuda en la formació i en les necessitats concretes per mitjà d'intercanvis de monges i la posada en comú de béns materials, segons com disposi la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, que a més establirà les competències de la Presidenta i del Consell de Federació.

§4. S'afavorirà l'associació, també jurídica, dels monestirs amb l'Orde masculina corresponent. S'afavoriran també les Confederacions i la constitució de Comissions

internacionals de diverses Ordes, amb estatuts aprovats per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

Art. 10 §1. Després d'un seriós discerniment, i respectant la pròpia tradició i el que exigeixen les Constitucions, que cada monestir demani a la Santa Seu quina forma de clausura vol abraçar, si és que demana una forma diversa a la que té vigor.

§2. Una vegada s'ha optat per una de les formes de clausura previstes, i que aquesta hagi estat aprovada, que cada monestir s'esmerci en seguir-la i visqui segons el que comporta.

Art. 11 §1. Encara que algunes comunitats monàstiques poden tenir rendes, segons el dret propi, no obstant això no s'eximeixen del deure de treballar.

§2. Per a les comunitats dedicades a la contemplació, que el fruit del treball no sigui només per assegurar un manteniment digne, sinó que també i en la mesura del possible tingui com a finalitat socórrer les necessitats dels pobres i dels monestirs necessitats.

Art. 12. Que el ritme quotidià de cada monestir prevegi oportuns moments de silenci, per afavorir el clima de pregària i de contemplació.

Art. 13. Que cada monestir prevegi en el seu projecte comunitari els mitjans idonis pels quals s'expressa el compromís ascètic de la vida monàstica, perquè sigui més profètica i creïble.

Disposició final

Art. 14 §1. La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica promulgarà una nova Instrucció sobre les matèries considerades en el n.12, i ho farà segons l'esperit i les normes d'aquesta Constitució Apostòlica.

§2. Els articles de les Constitucions o Regles de cadascun dels Instituts, un cop s'hagin adaptat a les noves disposicions, hauran de sotmetre's a l'aprovació de la Santa Seu.

Donat a Roma, prop de Sant Pere, el dia 29 de juny, solemnitat dels Sants Pere i Pau, de l'any 2016, quart del meu pontificat.

Francesc

[1] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, 19.

[2] I, 1, 1: PL 32, 661.

[3] Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013), 169: AAS 105 (2013), 1091.

[4] Carta ap. *A tots els consagrats* amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada (21 de novembre de 2014), II, 2: AAS 106 (2014), 941.

- [5] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 68: AAS 88 (1996), 443.
- [6] Benet XVI, Exhort. ap. postsinodal *Verbum Domini* (30 de setembre de 2010), 83: AAS 102 (2010), 754.
- [7] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 59: AAS 88 (1996), 432.
- [8] Cf. *CEC* c. 573/1.
- [9] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 16: AAS 88 (1996), 389.
- [10] Benet XVI, Exhort. ap. postsinodal *Verbum Domini* (30 de setembre de 2010), 83: AAS 102 (2010), 754.
- [11] Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 18: AAS 88 (1996), 391-392.
- [12] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Lumen gentium*, 44; Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 3.29: AAS 88 (1996), 379-402.
- [13] Regla 58, 7.
- [14] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 8: AAS 88 (1996), 382-383.
- [15] Id., Carta ap. *Orientalis lumen* (2 de maig de 1995), 9: AAS 87 (1995), 754.
- [16] Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Lumen gentium*, 44.
- [17] Benet XVI, Exhort. ap. postsinodal *Verbum Domini* (30 de setembre de 2010), 83: AAS 102 (2010), 754.
- [18] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Perfectae caritatis*, 5.
- [19] *Ibid.*, 1.
- [20] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 14: AAS 88 (1996), 387.
- [21] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Lumen gentium*, 46; Decr. *Christus Dominus*, 35; *Id.*, Decr. *Perfectae caritatis*, 7.9; *CEC* c. 674.
- [22] Cf. *CEC* c. 667 § 2-3.
- [23] Cf. Joan Pau II, Carta. ap. *Orientalis lumen* (2 de maig de 1995), 9: AAS 87 (1995), 754.

- [24] Francesc d'Assís, *Càntic de les criatures*, 1.
- [25] Conc. Ecum. Vat. II, Cost. dogm. *Lumen gentium*, 44.
- [26] Cf. Id., Decr. *Perfectae caritatis*, 2.
- [27] Cf. Clara d'Assís, III *Carta a Inés de Bohemia*, 8.
- [28] Francesc d'Assís, *Lloances del Déu Altíssim*, 3. 5.
- [29] Teresa d'Àvila, *Obres completes. Poesies*, Editorial Monte Carmelo, Burgos 2011, 1368.
- [30] Cf. Dionigi el Certosino, *Enarrationes en cap. 3 Can. Cant. XI, 6, a Doctoris Ecstatici D. Dionysii Cartusiani Opera Omnia, VII, Typis Cartusiae, Monstrolii 1898, 361.*
- [31] Francesc d'Assís, *Càntic de les criatures*, 4.
- [32] Francesc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 83: AAS 105 (2013), 1054-1055.
- [33] Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 65: AAS 88 (1996), 441; CEC c. 664.
- [34] *Ibíd.*, 66: AAS 88 (1996), 442.
- [35] *Ibíd.*, 69: AAS 88 (1996), 444; cf. CEC c. 661.
- [36] Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *Caminar des de Crist. Un renovat compromís de la vida consagrada en el Tercer Mil·lenni* (19 de maig de 2002), 18.
- [37] Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 65: AAS 88 (1996), 441.
- [38] Cf. CEC cc. 648/1 i 3; 657/2.
- [39] *Salutació al final de la Santa Missa*, 2 de febrer de 2016: *L'Osservatore Romano*, 4 de febrer de 2016, p. 6; cf. CEC c. 673.
- [40] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, 83; CEC cc. 1173; 1174/1.
- [41] Cf. Benet XVI, *Catequesi* (28 de desembre de 2011): *Insegnamenti VII/2* (2011), 980-985; CEC c. 663/4; Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *El servei de l'autoritat i l'obediència*, 11 de maig de 2008, 31.
- [42] Benet, Regla, 43, 3.
- [43] Cf. Francesc d'Assís, *Regla no butllada*, XXIII, 31.
- [44] Cf. Clara d'Assís, *III carta a Inés de Bohemia*, 12.13.

[45] *Regla*, 4, 55.

[46] Cf. Benet XVI, Exhort.ap. postsinodal *Verbum Domini* (30 de setembre de 2010), 86: AAS 102 (2010), 757; *CEC* c. 663/3.

[47] Exhort. ap. postsinodal. *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 94: AAS 88 (1996), 469; cf. *CEC* c. 758.

[48] Cf. Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *Caminar des de Crist. Un renovat compromís de la vida consagrada en el Tercer Mil·lenni* (19 de maig de 2002), 25; Joan Pau II, Carta ap. *Novo millennio ineunte* (6 de gener de 2001), 43: AAS 93 (2001), 297.

[49] Cf. Benet XVI, Exhort.ap. postsinodal *Verbum Domini* (30 de setembre de 2010), 86: AAS 102 (2010), 758; *CEC* cc. 754-755.

[50] Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 94: AAS 88 (1996), 470.

[51] Benet XVI, Exhort.ap. postsinodal *Verbum Domini* (30 de setembre de 2010), 87: AAS 102 (2010), 759.

[52] Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Presbyterorum Ordinis*, 5; cf. *CIC* c. 899.

[53] *Homilia per a la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist* (26 de maig de 2016): *L'Osservatore Romano*, 27-28 de maig de 2016, p. 8; cf. *CEC* c. 663/2.

[54] Cf. Joan Pau II, *Homilia per a la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist* (14 de juny de 2001), 3: AAS 93 (2001), 656.

[55] Id., Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 d'abril de 2003), 6: AAS 95 (2003), 437.

[56] Id., Carta ap. *Mulieris dignitatem* (15 d'agost de 1988), 26: AAS 80 (1988), 1716.

[57] Cf. Butlla *Misericordiae Vultus*, 1: AAS 107 (2015), 399; *CEC* cc. 664; 630.

[58] Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994), 10.

[59] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 21: AAS 88 (1996), 395.

[60] *CEC*, c. 603.

[61] Cf. Joan Pau II, Carta ap. *Novo millennio ineunte* (6 de gener de 2001), 43: AAS 93 (2001), 296-297.

[62] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Perfectae caritatis*, 15; *CEC*, c. 602.

[63] Cf. Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994); CEC cc. 607/2; 608; 665; 699/1.

[64] *Ibid.*, 32; cf. CEC cc. 619; 630; 664.

[65] Cf. *Discurs als participants en el Jubileu de la vida consagrada*, 1 de febrer de 2016: *L'Osservatore Romano*, 1-2 de febrer de 2016, p. 8.

[66] Benet, *Regla*, IV, 70-71.

[67] Carta ap. *A tots els consagrats amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada* (21 de novembre 2014), II, 3: AAS 106 (2014), 943.

[68] *Ibid.*

[69] Cf. *ibid.*; CEC, cc. 614-615; 628/2-1; 630/3; 638/4; 684/3; 688/2; 699/2; 708; 1428/1-2.

[70] Cf. CEC, cc. 582; 684/3.

[71] Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 59: AAS 88 (1996), 431.

[72] Cf. *ibid.*, 59; CEC c. 667.

[73] CEC, c. 667 § 3.

[74] *Ibid.*, c. 674.

[75] *Ibid.*, c. 667 § 2.

[76] Cf. *ibid.*, c. 667/1.

[77] Cf. J.M. Bergoglio, *Intervenció del 13 d'octubre de 1994 en el Sínode dels Bisbes sobre la vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món* (a: «Vida Religiosa» 115, n. 7, juliol-setembre 2013).

[78] Cf. Carta ap. *A tots els consagrats i consagrades amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada* (21 de novembre de 2014), II, 3: AAS 106 (2014), 942-943.

[79] Cf. CEC c. 600.

[80] *Missatge per a la XLVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials* (1 de juny de 2014): AAS 106 (2014), 114; cf. Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994), 10 i 34.

[81] Cf. Clara d'Assís, IV *Carta a Inés de Bohemia*, 35.

[82] Cf. *CEC*, c. 666.

[83] Cf. *Salutació després de la Santa Missa per als consagrats i les consagrades*, 2 de febrer de 2016: *L'Osservatore Romano*, 4 de febrer de 2016, p. 6; *CEC*, cc. 599-601; 1191-1192.

[84] Joan Pau II, Exhort, ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 59: AAS 88 (1996), 431.

[85] Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994), 10.

[86] Cf. Clara d'Assís, *III Carta a Inés de Bohemia*, 12-13; *IV Carta a Inés de Bohemia*, 15.16.

[87] Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, 4

[88] Francesc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013), 53: AAS 105 (2013), 1042; cf. *ibíd.* 187ss: AAS 105 (2013), 1098ss.

[89] *Ibíd.*, 171: AAS 105 (2013), 1091.

[90] *Ibíd.*, 281: AAS 105 (2013), 1133. 26

[91] J. M. Bergoglio, *Intervenció del 13 d'octubre de 1994 en el Sínode dels Bisbes sobre la vida consagrada u la seva missió en l'Església i en el món* (a: «*Vida Religiosa*» 115, n. 7, juliol-setembre 2013).